

Kritika - Kényszerleszállás

2013 január 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

A Robert Zemeckis (Vissza a jöv?be, Forrest Gump) rendezte Kényszerleszállás megtekintése után az ember óhatatlanul is furcsán kezdi érezni magát.

Nem könny? eldönteni, hova is tegyük a látottakat, miként kezeljük a bennünk kialakult érzelmi konfliktusokat, és

egyáltalán, fogalmunk sincs arról, mi okozza azt a megmagyarázhatatlan dilemmát, amit?l valami a világ minden kincséért sem akar a helyére kerülni.

No, nem azért, mert ez a film olyannyira felkavaró vagy magával ragadó lenne. Egyszer?en csak van egyfajta utóíze, amit els?re talán nem mindenki képes megfelel?en kezelni. Nekem sem ment.

Aztán egy kis id? elteltével megértettem, hogy a mozi egyszer?en csak a bolondját akarta járatni velem, és attól a perct?l kezdve az összes zavaró benyomás a helyére került. Jó próbálkozás volt, elismerem, kis híján sikerült is palira venniük. De erre majd még visszatérek a kés?bbiekben.

Történetünk f?szerepl?je Whip Whitaker (Denzel Washington), a pilóta, aki kivételes tudásának és lélekjelenlétének köszönhet?en megmenti a leveg?ben irányíthatatlanná vált gépén utazók többségének életét. ? maga néhány könnyebb sérüléssel vészeli át a zuhanást, bátor tettéért pedig az igazi h?söknek kijáró tiszteletet és megbecsülést kapja viszonzásul. Ám a repül?gép-szerencsétlenségek okait vizsgáló bizottság (NTSB) nyomozása olyan információkra is fényt derít, amelyek egyre inkább árnyalják a kapitányról kialakult pozitív képet. A közvetlenül a baleset után végzett vértesztek szerint ugyanis Whitaker alkoholt és kábítószert is fogyasztott a tragédia napján, ami felveti az esetleges pilótahiba lehet?ségét. A film innent?l kezdve pedig szép lassan átalakul, a figyelmünket Washington magánéletére és emberi gyarlóságaira irányítja, miközben a háttérben folyamatosan lebegteti a jöv?ben esedékes felel?sségre vonás komor fellegeit.

Mindez elméletben remek alapjául szolgálhatna egy lassú folyású, lelkiismereti kérdéseket feszeget? drámának. Ám a *Kényszerleszállás* nem ezt az utat választja. Helyette rögtön a legelején a néz?k tudtára hozza, hogy Washington karaktere valóban ivott és drogozott a felszállás el?tt. Ráadásul a több, mint két órás játékid? folyamán végig mindent megtesz annak érdekében, hogy bizonyítsa: a figura az alkohol- és kábítószerproblémáit leszámítva is az egyik legellenszenvesebb valaki, akit az utóbbi évek során a készít?k a mozivászonra kreáltak. Mindezen negatívumokat a film mindössze egyetlen jó dologgal próbálja ellensúlyozni: azzal, hogy nélküle valószín?leg mindenki odaveszett volna a szerencsétlenség során.

És itt kerül képbe a film nagy csapdája. Ugyanis a látszólag a vásznon zajló morális ellentmondások valójában egyszer?en nem léteznek. Morális konfliktusok egyedül a néz?ben zajlanak, nem pedig a film szerepl?i között. A néz? az, aki nem tudja eldönteni, hogy most akkor a kapitány szerethet?-e vagy sem, a néz? az, akinek szembe kell néznie saját erkölcseivel és világlátásával, és a néz? az, aki id?r?l id?re megkérd?jelezi saját józan ítél?képességét. A készít?k izzadtságszagú er?lködésének hála a felületes szemlél? mindent szürkének lát. Ha Washington egy jelenet során igazi rohadékként viselkedik, a következ?ben mindenkit emlékeztetnek rá, hogy az utasok neki köszönhetik az életüket. Aztán megint átmegy szemétládába, amire menetrendszer?en érkezik az

ellenpólus, miszerint nélküle mindenki szörnyethalt volna. És ez így megy egészen addig, amíg a néz?t egyszer?en már nem érdekli, mit is gondoljon a f?szerepl?r?l.

Ám ha a mesterséges ellentmondásokat lehámozzuk, akkor nem kapunk mást, mint egy alkoholistát, aki hazudik a környezetének, hazudik saját magának, és akit tízb?l hét pszichiáter valószín?leg negyed óra elteltével szociopatának nyilvánítana. Egy kicsit sem szerethet?, ám annál ellenszenveseb valaki, aki nem érdemel sem szimpátiát, sem szánalmat. Lehet azon vitatkozni, hogy a film célja annak bemutatása, milyen nehézségeken és megpróbáltatásokon mennek keresztül azok, akik különböz? függ?ségekt?l szenvednek, de nem érdemes, mert a hangsúly ebben az esetben tényleg nem ezen van.

A kamu moralizálást és az antih?s f?szerepl?t leszámítva azonban a mozin nem könny? olyan fogást találni, amibe bele lehetne kötni. Unatkozni nem fogunk, a történet és a cselekmény is kell? ütemben halad a végkifejlet felé, a színészek pedig egyt?l egyig remekül hozzák a szerepeiket. Denzel Washington pazar alakításával ugyan nem nyert az idei Golden Globe díjátadón, ám az Oscar még hátra van, ott talán javíthat. Don Cheadle a dörzsölt és minden hájjal megkent ügyvéd szerepében igazi üde színfoltja a filmnek, csakúgy, mint John Goodman, aki két, rövidke jelenetével is képes belopni magát a néz?k szívébe. Továbbá ott van még Kelly Reilly, aki a drogproblémákkal küzd? Nicole b?rébe búvva egyfajta erkölcsi irányt?ként (és romantikus szálként) funkcionál a történetben.

Jelent?s képerny?ideje ellenére ugyan meglep?en kevés vizet zavar, de annyi baj legyen, hiszen itt van nekünk Nadine Velazquez, aki ezért kárpótol minket a film elején látható, mára már kihalófélben lév?, igen ritka *pointless*

nudity jelenetével. Köszönjük meg és legyünk hálásak neki azért a szép, nosztalgikus pillanatért.

A *Kényszerleszállás* mindenképpen a nézhet? kategóriába tartozik. Az egyszer nézhet?be. Amennyiben nem hagyjuk, hogy az orrunknál fogva vezessen minket és elhitesse velünk, hogy a f?szerepl? árnyaltabb annál, mint amire saját, józan ítél?képességünk alapján gondolnánk, akkor túl nagy csalódás nem érhet minket.

Sztakó Balázs

Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló